

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/271/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713216684
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5713216684.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobkyne Q. V., nar. X.XX.XXXX, bytom X. I. XXXX/XX, XXX XX B. B., študentky zastúpenej splnomocnenou zástupkyňou F. V., rod. P., nar. XX.X.XXXX bytom X. I. XXXX/XX, XXX XX B. B. proti žalovanému O. V., nar. XX.X.XXXX trvale bytom X. Rakovce XX/X, XXX XX B. B. zastúpenému splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Vierou Maťašovskou, bytom Bratislava, T. 8 v konaní o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa takto

rozhodol:

Žaloba žalobkyne sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanému sa proti žalobkyni náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 4.11.2013 spresnenou prednesom žalobkyne na pojednávaní dňa 6.2.2014 žiadala žalobkyňa, aby bol žalovaný zaviazaný prispievať na jej výživu zvýšeným výživným v sume 200,-eur s účinnosťou od 25.7.2013 s poukazom na tú skutočnosť, že je študentkou Masarykovej univerzity v Brne a to v dennom štúdiu, teda sa pripravuje na svoje budúce povolanie a nie je schopná sama sa živiť. Súčasne poukázala na svoje životné náklady a skutočnosť, že žalovaný prestal na ňu platiť určené výživné v auguste roku 2012.

Žalovaný so zvýšením výživného nesúhlasil, poukázal na skutočnosť, že nie je v jeho finančných možnostiach platiť vyššie výživné. Dokonca nie je v jeho možnostiach platiť ani len výživné, ktoré je určené.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania a výsluchom matky žalobkyne F. V.. Oboznámil sa s listinnými dôkazmi preukazujúcimi príjmy a životné náklady účastníkov konania a taktom vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav veci.

Žalobkyňa je plnoletým dieťaťom žalovaného a výživné naposledy na ňu bolo určené rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 8C/157/2011 zo dňa 9.11.2011 v tom čase v sume 70,- eur, ktoré bol žalovaný povinný platiť s účinnosťou od 1.9.2011. V čase rozhodovania súdu žalobkyňa bola študentkou tretieho ročníka Filozofickej fakulty Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre. Žalovaný bol zamestnaný v obchodnej spoločnosti Teplico s. r. o. Turčianske Teplice, kde jeho priemerný čistý zárobok predstavoval 301,52 eur mesačne. Súd vychádzal zo skutočností, že matka žalobkyne v tomto období bola podnikateľkou a rozdiel medzi príjmami a výdavkami, ktoré dosiahla v roku 2010 predstavovali vtedy sumu 1525,69 eur.

Výpoveďou žalobkyne a jej matky potom súd zistil, že žalobkyňa ukončila bakalárske štúdium na vyššie uvedenej vysokej škole v auguste v roku 2012 a odvtedy bola nezamestnaná, neštudovala a práve v tomto období, teda od augusta 2012 jej žalovaný prestal na výživu platiť. Určené výživné vyššie spomínaným rozsudkom však zrušené nebolo. Dňa 25.7.2013 však sa žalobkyňa stala študentkou prvého ročníka prezenčného štúdia na Filozofickej fakulte Masarykovej univerzity v Brne v akademickom roku 2013/2014 a aj keď spočiatku žila z úspor, ktoré získala počas brigády v Holandsku po skončení predchádzajúceho vysokoškolského štúdia (približne 1500,- eur) následne vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný neplatí ani len určené výživné, všetky jej výdavky spojené so štúdiom v Brne bola nútená uhrádzať jej matka F. V.. Žalobkyňa si príležitostne privyrába aj v období od nástupu na vysokú školu v Brne si privyrábala, brigádami, ktoré jej sprostredkováva agentúra a ktoré sú platené od 50-60 Kč na hodinu. Niekedy nepracuje vôbec, niekedy pracuje len niekoľko hodín do týždňa. V hotovosti ju vypláca priamo pracovná agentúra. Tieto brigády jej umožnili dosiahnuť do decembra 2013 príjem približne 1000,- Kč mesačne. Žalobkyňa si platila internát sumou 3600,- Kč mesačne, čo predstavuje zhruba 140-150,- eur, približne 700,- Kč míňala na MHD a približne 88,- eur ročne na réžijku používanú pri železničnej doprave z miesta bydliska do Brna. Ako uviedla jej matka poskytuje jej na tieto výdavky približne sumu 170,- eur mesačne, zvyšok sa snaží žalobkyňa si obstarávať sama, ako bolo vyššie konštatované do konca roku 2013 príjmami z brigád a z úspor v Holandsku, avšak po novom roku boli tieto brigády čoraz sporadickejšie a žalobkyňa nemala takýto príjem. Začiatkom roku 2014 si žalobkyňa našla ubytovanie privátne, ktoré bolo lacnejšie ako bývanie na internáte a náklady naň predstavovali sumu 3100,- Kč. Matka žalobkyne poberá invalidný dôchodok vo výške 184,- eur avšak pracuje ako podnikateľka v oblasti správy bytov a súčasne vykonávala funkciu predsedu spoločenstva vlastníkov bytov Horné Rakovce č. 26, ktoré jej za obdobie od júna do decembra roku 2013 a za mesiac január 2014 vyplatilo odmenu vo výške 1338,36 eur. Tento príjem má matka žalobkyne na základe dohody o vykonaní práce, nie z výkonu podnikateľskej činnosti. Podľa daňového priznania za rok 2012 matka žalobkyne dosiahla príjmy 175,26 eur a výdavky 137,80 eur. Základ dane predstavoval sumu 37,46 eur. K výdavkom domácnosti, ktorú žalobkyňa vedie s matkou patria zálohové platby za užívaný byt v sume 105,- eur mesačne, zálohy na elektrinu 22,- eur mesačne a plyn vo výške 5,- eur mesačne. Úver, ktorý spláca matka žalobkyne v sume 120,85 eur mesačne a hypotekárny úver, ktorý si zobrala sestra žalobkyne na kúpu bytu, ktorý je užívaný matkou žalobkyne a samotnou žalobkyňou z tohto dôvodu hypotekárny úver v sume 75,- eur mesačne spláca matka žalobkyne. Náklady na telefón pre matku žalobkyne predstavujú približne 48-49,- eur mesačne a poisťka za byt predstavuje 17,- eur ročne, náklady na povinné zmluvné poistenie motorového vozidla doposiaľ nevyporiadaného BSM so žalovaným predstavujú približne 130,- eur ročne. Pomerne vysokú sumu 50-90,- eur mesačne vynakladá matka žalobkyne na dokúpenie liekov, ktoré užíva.

Žalovaný v roku 2013 tak ako v čase posledného rozhodovania Okresného súdu Martin o výške vyživovacej povinnosti voči žalobkyni bol v roku 2013 zamestnaný vo firme Teplico, s. r. o. so sídlom v Turčianskych Tepliciach avšak pre zdravotné problémy nepracoval ani jeden mesiac a pracovný pomer zo zdravotných dôvodov ukončil dohodou ku koncu októbra 2013. Táto skutočnosť bola nakoniec potvrdená aj vyjadrením posledného zamestnávateľa žalovaného zo dňa 28.3.2014 (č. l. 48). Priemerný čistý mesačný príjem v období od januára do decembra roku 2013 mal teda žalovaný 92,26 eur ako vyplynulo z potvrdenia posledného zamestnávateľa žalovaného vo výške tohto príjmu. Následne žalovaný vzhľadom na skutočnosť, že bol v tomto období práceneschopný, poberal nemocenské, ktoré mu bolo ale vyplácané v období od augusta 2012 do augusta 2013 v celkovej výške 2631,90 eur, čo predstavuje za 13 mesiacov priemernú sumu 202,39 eur. Potom čo bol ukončený jeho pracovný pomer v Teplicu, s. r. o. bola mu priznaná rozhodnutím z 28.11.2013 podpora v nezamestnanosti, ktorú poberá aj v čase rozhodovania súdu a to v najvyššej výške 239,50 eur. Iný príjem žalovaný nemá. Vyživovaciu povinnosť má už len voči žalobkyni. Žalovaný býva v trojizbovom byte za ktorý platí spoločenstvu vlastníkov bytov sumu 121,- eur a inkaso, ktorého výška sa pohybuje od sumy 14,64 eur po sumu 41,15 eur. Žalovaný má ešte dlh voči spoločenstvu vlastníkov bytu spravujúcemu bytový dom v ktorom sa nachádza byt žalovaného a to vo výške 370,31 eur. Aj jeho zdravotný stav je veľmi zlý a doplatky za lieky predstavujú približne 40,- eur mesačne. Ako sám žalovaný uviedol vzhľadom na skutočnosť, že má veľmi nízky príjem, lieky si ani nekupuje. Všetci účastníci preukázali výšku svojich príjmov a životných nákladov listinnými dôkazmi, ktoré pripojili do súdneho spisu. Majúc preukázaný tento skutkový stav veci súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná a to vzhľadom na tieto skutočnosti.

Podľa § 62 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine, každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepĺnoleté dieťa, alebo na nezaopatrené dieťa, podľa osobitného zákona.

Podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine, pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine, výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby opravného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd iba vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Súd dospel k presvedčeniu, že na rozdiel od predchádzajúcej úpravy vyživovacej povinnosti žalovaného voči žalobkyni sa zmenili okolnosti na strane žalovaného a totiž poklesol mu príjem, žalovaný sa stal nezamestnaný a prakticky od roku 2013 pre zlý zdravotný stav nepracuje. Práve zlý zdravotný stav bol aj dôvodom pre ukončenie pracovného pomeru žalovaného. Je pravdou, že vzrástli aj náklady žalobkyně, ktorá študuje v zahraničí a počas tohto štúdia jej všetky náklady na štúdium a pobytom v zahraničí spojené hradila jej matka. Žalovanému bola určená vyživovacia povinnosť naposledy vo výške 70,- eur. Podľa presvedčenia súdu vzhľadom na príjem, ktorý žalovaný má počas celého roku 2013 a počas celého roku 2014, ktorý predstavujú dávky nemocenského a podpora v nezamestnanosti, ktoré nepresahujú ani len 240,- eur, nie je v možnostiach a schopnostiach žalovaného prispievať na výživu žalobkyně nie len požadovaným výživným ale ani výživným vyšším ako 70,- eur, tak ako bolo doposiaľ určené. Preto súd dospel k presvedčeniu, že aj keď žalovaný neprispieva na výživu žalobkyně ani len určeným výživným v jeho možnostiach a schopnostiach nie je platiť vyššie výživné ako je doposiaľ výživné určené, hoci by takéto výživné náklady žalobkyně, ktorá je stále plnoletým nezaopatreným dieťaťom žalovaného odôvodňovali. Súd preto žalobu zamietol.

Žalovaný bol síce v konaní plne úspešný, ale neuplatnil voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania a preto súd o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému sa proti žalobkyni náhrada trov nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu

sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.